

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **Z. N.,**
bytem XY

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. MF-37268/2016/16-2002,
č. j. MF-37268/2016/1603-2/2002,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. MF-37268/2016/16-2002, č. j. MF-37268/2016/1603-2/2002 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Praha, odboru dopravních agend (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 19. 9. 2016, č. j. MHMP 1619351/2016, sp. zn. S-MHMP 283031/2016 ODA-TAX (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce porušil § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v platném znění (dále jen „*zákon o cenách*“) a podle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona žalobci uložil pokutu ve výši 65 000 Kč. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
2. Žalobce rovněž soud požádal, aby ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“) zvážil přiměřené snížení uložené pokuty, případně, aby od uložení zjevně nepřiměřené sankce upustil. Uložená sankce představovala likvidační zásah do majetkových poměrů žalobce a možností výdělku, kdy její dopad znamenal ztížení životní situace žalobce při uspokojení jeho základních životních potřeb.
3. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.
4. Dne 17. 2. 2016 poskytl žalobce jako řidič vozidlem taxislužby SPZ X přepravu cestujících v čase cca 22:18 – 22:31 z Václavského náměstí od hotelu Ambassador, Praha 1 k hotelu Olympik na Praze 8, Sokolovská ulice. Dle oznámení o přepravě, která byla sepsána dne 17. 2. 2016 zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří jízdu uskutečnili, byla v cílovém místě na taxametu zobrazena částka 680 Kč, kterou také řidič požadoval. Poté, kdy požádali o účet, řidič částku nepřijal.
5. Dne 25. 2. 2016 byl kontrolní pracovník Magistrátu hl. m. Prahy sepsán podle § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*kontrolní řád*“) protokol č. C/20160217/1/Ht (dále jen „*Protokol o kontrole*“). Kontrolní zjištění byla popsána tak, že dne 17. 2. 2016 v čase cca 22:18 – 22:31 proběhla kontrolovaná přeprava z Václavského náměstí (Ambassador), Praha 1 do Sokolovské (hotel Olympik), Praha 8, vzdálenost 5 km, řidič po cestujících požadoval jízdné ve výši 680,- Kč. V části stručný popis jízdy bylo uvedeno, že na zobrazovači taxametu svítila částka 680,- Kč, kterou řidič také požadoval. Když ale cestující žádali doklad o zaplacení, řidič požadovanou částku nepřijal. Když cestující vystoupili, řidič se rozjel směrem Sokolovská ulice, kde byl cca po 500 metrech zastaven Městskou policií. Bezprostředně po zastavení vozidla k řidiči přistoupila kontrolní pracovnice Magistrátu hl. m. Prahy a požádala řidiče o předložení záznamu z poslední provedené přepravy, dále denní inventury a ostatní doklady, týkající se provozování taxislužby. Řidič měl ještě v tuto dobu zapnutý taxametr, kde svítilo jízdné 82,- Kč. V momentě, kdy byl upozorněn, že má předložit poslední záznam, zastavil taxametr a vytiskl záznam č. 07555, ten vyplnil (odkud, kam, podpis) a předal kontrolním pracovníkům. Záznam z kontrolované přepravy doložen nebyl.
6. Na obsah Protokolu o kontrole žalobce reagoval námitkami ze dne 12. 3. 2016. Uvedl, že vezl tři cestující a nikoli dva a že doložený záznam o přepravě č. 7555 prokázal, že taxametr byl zapnutý. Žalobce rozporoval, že by na zapnutém taxametu cestující viděli po dojezdu částku 680,- Kč. Na taxametu bylo po dojezdu do cílového místa přepravy 68,-

Kč. To žalobce zjistil až po požádání cestujících o stvrzenku. V okamžiku, kdy žalobce uviděl na taxametrů tuto částku, bylo mu jasné, že taxametr není v pořádku, a proto na cestujících nepožadoval uhrazení ceny za přepravu. Z tohoto důvodu nevydal cestujícím ani doklad o zaplacení jízdného.

7. Námitky žalobce byly částečně shledány jako důvodné, a proto byl dne 2. 5. 2016 sepsán dodatek k protokolu o kontrole č. C/20160217/1/Ht (dále jen „*Dodatek č. 1 k Protokolu o kontrole*“), kdy počet cestujících byl doplněn z původních dvou na tři (cestující: P. M., M. M., F. R.) a v podrobnostech ke kontrolnímu zjištění byla část změněna tak, že místo „Záznam z kontrolované přepravy doložen nebyl.“, bylo uvedeno, že „Dopravcem předložený záznam č. 07555 neobsahuje pravdivé údaje o čase, vzdálenosti a ceně s kontrolovanou přepravou, proto nebyl tento záznam kontrolujícím uznán jako záznam o předmětné přepravě“.
8. Žalobce v dalším vyjádření ze dne 18. 5. 2016 mimo jiné uvedl, že si později vzpomněl, že nevezl tři, ale čtyři cestující. Dále nesouhlasil s odůvodněním, že záznam z kontrolované přepravy nebyl předložen, neboť předložený záznam č. 07555 neobsahoval pravdivé údaje o čase, vzdálenosti a ceně s kontrolovanou přepravou, proto nebyl tento záznam kontrolujícím uznán jako záznam o předmětné přepravě, dále vznesl námitky k průběhu kontroly.
9. Dne 30. 5. 2016 byl sepsán dodatek č. 2 k protokolu o kontrole č. C/20160217/1/Ht (dále jen „*Dodatek č. 2 k Protokolu o kontrole*“), kde byl změněn skutečný počet jízd za den z 5 na 4 v části Záznamy o přepravě a dále údaje o kontrolované přepravě, kde byly doplněny oproti Protokolu o kontrole údaje z taxametrů (kilometry, minuty, doba čekání), dále bylo doplněno, že „*Dopravcem předložený záznam č. 07555, byl uznán jako záznam z kontrolované přepravy. Dle cestujících byl průkaz řidiče taxislužby umístěn tak, že byl po celou dobu přepravy nečitelný.*“
10. Dne 30. 5. 2016 bylo pod č. j. MHMP 957758/2016, sp. zn. S-MHMP 283031/2016 ODA-TAX zahájeno s žalobcem správní řízení za porušení cenových předpisů, konkrétně se jednalo o porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, které správní orgán I. stupně spatřoval v tom, že žalobce dne 17. 2. 2016 v čase 22:18 hodin až 22:31 hodin (dle taxametrů 22:18 hodin do 22:31 hodin) jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby tovární značky BMW 535 D, SPZ X na trase Václavské náměstí, hotel Ambassador, Praha 1 – Sokolovská, hotel Olympik, Praha 8 (vzdálenost 5 km) částku 680,- Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb., HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 192 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč.
11. V průběhu řízení byli za účasti žalobce vyslechnuti jako svědci pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří provedli kontrolní přepravu. Tito jako svědci vypovídali shodně a zopakovali údaje uvedené v oznámení o přepravě. Shodně potvrdili, že na taxametrů byla zobrazena částka 680 Kč a že v této výši také řidič požadoval zaplacení. Poté, kdy požádali o stvrzenku, řidič uvedl, že v tiskárně taxametrů není papír a že jízda byla zdarma. Všichni tři také uvedli, že nezaznamenali, že by řidič přepnul po ukončení přepravy taxametr do polohy Jízdné, aby došlo k automatickému vytištění jízdenky.

12. Dne 19. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl, že žalobce porušil § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, když dne 17. 2. 2016, v čase 22:18 hodin až 22:31 hodin (dle taxametru od 22:28 hodin do 22:39 hodin), jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby tovární značky BMW 535D, SPZ: X, za poskytnutou přepravu, která byla na trase Václavské náměstí, hotel Ambassador, Praha 1 – Sokolovská, hotel Olympik, Praha 8 (vzdálenost 5 km) částku 680,- Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb., HMP o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 192,- Kč, a to při použití sazeb: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 minutu 6,- Kč. Jelikož byla tímto jednáním naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. a), byla žalobci podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 65.000 Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je popsán skutkový stav tak, jak jej zjistil správní orgán I. stupně, a shrnut dosavadní průběh správního řízení, včetně výsledku tří svědků. Správní orgán uvedl, že ze všech důkazních prostředků a důkazů (Protokol o kontrole včetně Dodatku č. 1 a Dodatku č. 2 k Protokolu o kontrole, oznámení o poskytnuté přepravě, detail trasy z www.mapy.cz, fotodokumentace, svědeckých výpovědí cestujících atd.) vyplývá, že se žalobce předmětného porušení zákona o cenách dopustil, neboť účtoval za uvedenou přepravu částku 680,- Kč, ačkoliv měl účtovat maximálně 192,- Kč.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uplatnil odvolací námitky, které se v mnohém shodují s námitkami žalobními. Dne 26. 9. 2018 žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh správního řízení, shrnul obsah žalobcových odvolacích námitek a dále se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám.
14. Žalobce v podané žalobě v *prvním žalobním bodu* namítl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jeho vozidlo, které by řídil, poskytlo placenou přepravní službu zaměstnancům MHMP. Během řízení bylo manipulováno s počtem cestujících, kontrola pracovníky MHMP, ani strážníky Městské policie hl. m. Prahy neproběhla bezprostředně po údajném ukončení přepravy cestujících ale 500 metr od místa dojezdu, přeprava měla být ukončena v 22:32 a kontrola zahájena, jak je uvedeno, cca v 22.32 hodin. Po ukončení přepravy nebyl u vozidla žalobce žádný kontrolní pracovník ani zasahující a v protokolu o kontrole uvedení strážníci Městské police hl. m. Prahy. Žalobce uvedl, že byl hlídkou zastaven bezdůvodně, neboť v daný okamžik nemohla být informována o jakémkoliv podezření ze spáchání správního deliktu a ani kontrolní pracovník je o toto nemohl požádat, neboť rovněž v danou dobu nemohl mít žádný právní zájem na kontrole žalobce podle § 12 odst. 2 písm. e) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o obecní policii*“).
15. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně vycházelo z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Podklady správních orgánů tvoří jen tvrzení cestujících (zaměstnanců Magistrátu hl. m. Prahy), kdy skutečnost, že by se jednalo skutečně o zaměstnance, není nijak doložena. Ze spisu nevyplývá, že by tvrzený stav věci byl doložen a prokázán. Žalobce poukázal na to, že svědci měli možnost před výpovědí nahlížet do sepsaných oznámení o přepravě a že nebylo doloženo, že v uvedený den provedli pouze tuto jednu přepravu. Svědci neuvedli nic

konkrétního o vozidle, kterým měla být přeprava provedena. Svědek R. nebyl uveden v protokolu o kontrole.

16. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl, že v okamžiku, kdy měli cestující předávat informace kontrolnímu pracovníkovi, došlo k porušení § 9 písm. e) kontrolního řádu, kdy povinností kontrolního pracovníka je umožnit žalobci účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.
17. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítl, že z jeho strany nebylo jízdné požadováno, neboť vzhledem k nízkému jízdnému měl za to, že taxametr nefunguje správně. Nemohlo se tedy jednat o naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Dle žalobce nebylo prokázáno, že by na taxamtru byla částka 680,- Kč, jak uvedli svědci. Správní orgány přehlédly skutečnost, že při kontrole byla vytištěna stvrzenka č. 07555 na částku 82 Kč. V souběžně vedeném správním řízení ve věci porušení zákona o silniční dopravě vedeném pod spis. Zn. S-MHMP 283028 ODA-TAX byl protokol o kontrole č. T/20160217/3/Ht. V bodě 11 tohoto protokolu bylo uvedeno, že sestava taxamtru splňuje požadavky podle zvláštního předpisu. Jestliže byla soustava taxamtru v pořádku, pak nemohlo být na displeji taxamtru zobrazeno 680,- Kč. Správní orgány přehlédly důkaz svědčící ve prospěch žalobce.
18. V *pátém žalobním bodu* žalobce uvedl, že za situace, kdy probíhala kontrolní jízda se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, měli tito zaměstnanci podle § 28 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) používat jako osoby přizvané úřední jazyk, tedy češtinu nebo slovenštinu. Při kontrolní přepravě prováděné v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě lze používat cizí jazyk podle § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. 10. 2017. Pokud nelze účelu kontroly dosáhnout jinak, lze při provádění kontrolní jízdy pořizovat zvukové, obrazové nebo zvukově-obrazové záznamy bez vědomí dopravce nebo řidiče. Citované ustanovení bylo do zákona o silniční dopravě zavedeno teprve zákonem č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony. Byl-li dne 17. 2. 2016 v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě používán cizí jazyk bez vědomí žalobce, šlo o nezákonný důkaz. Nadto cestující vykonávali jízdu v rámci své pracovní činnosti a nebyli skrytými agenty, obdobou agentů upravených trestním řádem, jejichž užití je podrobeno přísným procesním pravidlům. Žalobce poukazoval na to, že již ve správním řízení navrhoval doplnit dokazování pracovními smlouvami cestujících.
19. V *šestém žalobním bodu* žalobce namítl, že písemnosti vedené pod č. j. MHMP 768176/2016 ze dne 3. 5. 2016 a č. j. MHMP 963391/2016 ze dne 31. 5. 2016 nebyly podepsány Ing. J. H., ředitelem odboru dopravních agend MHMP. Obě písemnosti byly podepsány pouze paní H., která provedla kontrolu.
20. V *sedmém žalobním bodu* žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 správního řádu, především neobsahoval žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a důkaz o tom, zda byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, přesný popis trasy, po které měla být jízda uskutečněna. Skutek nebyl popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Takové rozhodnutí bylo nezákonné a nevykonatelné.
21. V *osmém žalobním bodu* žalobce namítl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Sankce je podle žalobce nepřiměřeně

a neodůvodněně přísná. Správní orgány se nezabývaly poměry žalobce, nevyzvaly žalobce k jejich doložení. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že nebylo rozhodující, zda uložená sankce byla či nebyla likvidační.

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podle platných právních předpisů nemusela kontrola probíhat v místě dojezdu, žalobce byl hlídkou městské police zastaven důvodně v souladu s § 12 odst. 2 písm. b), e) zákona o obecní policii, neboť se jednalo osobu podezřelou z přestupku a osoba provádějící kontrolu měla zcela jistě právní zájem na ztotožnění řidiče. Správní orgány postupovaly zcela v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností. Žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán reagoval na všechny námitky žalobce předkládané v průběhu správního řízení. Z oznámení o poskytnuté přepravě i ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že se F. R. předmětné kontrolní přepravy skutečně zúčastnil a jeho neuvedení v kontrolním protokolu je pouze písařskou chybou, kterou kontrolní orgán odstranil tím, že tento kontrolní protokol dodatkem č. C/20160217/1/Ht ze dne 2. 5. 2016 změnil a jméno F. R. do protokolu doplnil. Ohledně svědecké výpovědi cestujících – zaměstnanců Magistrátu hl. m. Prahy žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81. Ohledně námitky žalobce, že nebylo prokázáno, že cestující skutečně byli zaměstnanci MHMP odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014 – 52, kde soud mimo jiné konstatoval, že pro zjištění naplnění skutkové podstaty § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je irelevantní, zda je součástí spisového materiálu pracovní smlouva či jiný dokument, dokládající vztah externího pracovníka ke správnímu orgánu. Pokud šlo o požadovanou částku 680,-Kč, její výše byla prokázána třemi svědeckými výpověďmi (žalovaný odkazoval na obdobný případ uvedený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014 – 51). Žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 – 22. Pokud šlo o používání cizího jazyka, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud účastník řízení nedoloží své osobní a finanční poměry, může správní orgán stanovit pokutu odhadem, což s použitím statistických dat Ministerstva práce a sociálních věcí také učinil. Uložená pokuta představuje cca 2,6 násobek průměrné měsíční mzdy řidiče taxislužby v roce 2016. Zároveň žalovaný dodal, že žalobce sice nebyl správním orgánem přímo vyzván k doložení svých osobních a finančních poměrů, nicméně ani sám, přestože jde především o jeho zájem, tak neučinil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějšího znění; dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodoval bez jednání, neboť byly naplněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.
24. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy.
25. Podle § 5 zákona o cenách (ve znění k 17. 2. 2016) úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

26. Podle § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, je výše maximální ceny následující: „Jednorázová sazba 40 Kč / jízda; Čekání 6 Kč / min; Jízda na území hlavního města Prahy 28 Kč / km.“
27. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách (ve znění k 17. 2. 2016) právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.
28. Podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách (ve znění k 17. 2. 2016) za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).
29. Žalobce namítl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jeho vozidlo, které by řídil, poskytlo placenou přepravní službu zaměstnancům Magistrátu hl. m. Prahy. Žalobce rovněž namítl, že byl dne 17. 2. 2016 zastaven hlídkou Městské policie hl. m. Prahy bezdůvodně.
30. Podle § 2 písm. c) zákona o obecní policii obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona dohlíží na dodržování obecně závazných vyhlášek a nařízení obce. S ohledem na skutečnost, že maximální cena taxislužby na území hl. m. Prahy je regulována nařízením č. 20/2006 Sb. hl-m- Prahy, je Městská policie hl. m. Prahy oprávněna dohlížet na dodržování předmětného nařízení. Strážníci byli oprávněni žalobce zastavit a vyzvat jej, aby prokázal svou totožnost na základě § 12 odst. 2 písm. a), b) zákona o obecní policii. Pokud žalobce tvrdí, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jeho vozidlo, které by řídil, poskytlo placenou přepravní službu zaměstnancům Magistrátu hl. m. Prahy, pak s tímto nelze souhlasit. Z podkladů shromážděných ve správním spise vyplývá, že žalobce řídil vozidlo BMW 535, SPZ X (viz Oznámení o poskytnuté přepravě sepsané třemi cestujícími – zaměstnanci správního orgánu I. stupně), s tímto vozidlem byl žalobce kontrolován, kdy předmětem kontroly bylo dodržování zákona o cenách (viz Protokol o kontrole a jeho dodatky). K Protokolu o kontrole a jeho dodatkům žalobce podával námitky, tyto námitky byly vypořádány, resp. na základě nich byl měněn Protokol o kontrole formou Dodatku č. 1 č. 2. Samotná kontrola Městskou policií hl. m. Prahy ze dne 17. 2. 2016 je dále zdokumentována fotografiemi na CD přiloženými do správního spisu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 5 rovněž uvedl, že Oznámení po poskytnuté přepravě (jednalo se o Oznámení po poskytnuté přepravě ze dne 17. 2. 2016), které vypracovali cestující, bylo pod jménem a příjmením cestujících uvedeno osobní číslo zaměstnance MHMP. Ve správním spise je dle názoru soudu založen dostatek podkladů, ze kterých lze učinit závěr, že žalobce v uvedený čas řídil předmětné vozidlo, že došlo poskytnutí služby a že byli přepravováni tři cestující, kteří následně byli vyslechnuti jako svědci.
31. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně vycházelo z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s § 3 správního řádu.
32. Dle názoru soudu bylo porušení cenových předpisů překročením maximální stanovené ceny v řízení řádně a spolehlivě prokázáno, a to zejména svědeckými výpověďmi cestujících; nicméně z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že tento vycházel i z dalších důkazů, jak jsou již vyjmenovány shora.

33. Soudu se opatřené podklady při prověřování dodržení maximálních cen taxislužby jeví jako dostatečné pro závěr, že došlo k překročení maximálních cen taxislužby. Tři osoby, které se přepravy účastnily, shodně vypověděly, jaká cena byla při ukončení jízdy na taxamtru a že tuto cenu žalobce požadoval zaplatit. Tento způsob získání zjištění k případné kontrole aproboval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, v němž uvedl, že *„obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“* Úkolem figurantů bylo absolvovat jízdu taxislužby, v jejím průběhu případně vystupovat jako cizinci a poté podat kontrolnímu orgánu objektivní zprávu mimo jiné o trase jízdy a o požadované ceně přepravy. Tato praxe byla přitom mnohokrát posuzovaná správními soudy a byla shledána nejenom jako zákonná, nýbrž i jako účinná (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015, č. j. 2 Afs 104/2005-81, 28. 2. 2008, č. j. 9 As 31/2007-87, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, nebo ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016-22). Zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují stanovené ceny, nemusí vzejít z přímé kontroly provedené pracovníky kontrolního orgánu, kteří mohou být mezi řidiči taxislužby již dostatečně známi, ale rovněž z podnětu přepravovaných osob, a to bez ohledu na důvod a účel přepravy a bez ohledu na to, v jakém pracovním či jiném vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy tyto osoby jsou, převážně však jde o osoby, které jsou k tomu účelu proškoleny. V souzené věci byla zjištěna o přepravě zaznamenána 3 přepravovanými osobami v oznámeních o přepravě ze dne 17. 2. 2016, včetně zásadní skutečnosti, že žalobce požadoval po jízdě 680,- Kč a tato cena jízdného byla zobrazena i na taxamtru. Pro zjištění této skutečnosti je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na účtence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017- 41, a ze dne 29. 11. 2018, č. j. 6 As 311/2017- 41).
34. Osoby fakticky vystupující v pozici cestujících byly následně v navazujícím správním řízení vyslechnuty jako svědci a po řádném poučení vypovídaly o způsobu objednání jízdy, o jejím průběhu, o trase i o ceně za uskutečněnou jízdu, přičemž potvrdily skutečnosti uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě. Svědecké výpovědi byly zachyceny v protokolech o výsledku svědka ze dne 1. 7. 2016 sp. zn S-MHMP 283028/2016 ODA-TAX, 283031/2016 ODA-TAX. Žalobce se těchto výpovědí účastnil a měl možnost klást svědkům otázky. Všichni tři svědci nezávisle na sobě vypověděli, že po nich žalobce požadoval částku 680 Kč.
35. Správní soudy (např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 104/2005-81, Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 3Af 46/2014-51) se již zabývaly otázkou, zda byl skutkový stav o předražení jízdného zjištěn dostatečně, jestliže správní orgán vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly. Soudy vyšly z toho, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často

zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto odůvodnitelné a efektivní, že zjištění a postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Dle Nejvyššího správního soudu informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.

36. Soud uvádí, že nezjistil žádné skutečnosti a indicie, které by regulérnost a zákonnost kontroly, jakož ani pravdivost a věrohodnost jejích výsledků jakkoli zpochybňovaly, u žádného z členů kontrolní skupiny se nevyskytly důvody k pochybnostem o jejich nepodjatosti. Sdělení cestujících byla konzistentní jak v čase, tak i v porovnání sdělení jednotlivých cestujících navzájem. Nejsou-li tyto výpovědi zpochybněny důkazy jinými, mohou být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.
37. I když žalobce na výzvu kontrolního pracovníka vytiskl doklad č. 07555, na kterém byla uvedena cena 82 Kč a do kterého dopsal trasu Václavské nám. – Olympik, nelze mít tímto za prokázané, že při ukončení přepravy byla na taxametu částka 68 Kč, jak tvrdí žalobce. O tvrzených technických problémech s taxametrem bude pojednáno v další části rozsudku.
38. K námitce žalobce, že ze spisu nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy, soud uvádí, že v oznámení poskytnuté přepravě uvedli cestující u svého jména číslo služebního průkazu. Požadavek na doložení pracovní smlouvy se jeví jako nadbytečný, když vztah cestujících ke správnímu orgánu (pracovní poměr) není relevantní pro posouzení, zda žalobce správní delikty spáchal.
39. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán také v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zhodnotil důkazy podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Soud neshledal, že by výpovědím svědků byla přiznána vyšší důkazní síla. To totiž nelze zaměňovat s tím, že tyto výpovědi byly považovány za stěžejní důkaz. Správní orgán rovněž postupoval v souladu s ustanovením § 51 správního řádu, důkazy byly získány a provedeny v souladu s právními předpisy, žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědků. Zároveň soud neměl důvod neuvěřit cestujícím – svědkům, neboť není jasné, jaká by mohla být jejich motivace pro to, aby uváděli vědomě nepravdivá svědectví, navíc pod hrozbou sankce za takové jednání.
40. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl, že v okamžiku, kdy měli cestující předávat informace kontrolnímu pracovníkovi, došlo k porušení § 9 písm. e) kontrolního řádu, kdy povinností kontrolního pracovníka bylo umožnit žalobci účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.
41. K této žalobní námitce soud uvádí, že předmětná jízda nebyla sama o sobě součástí kontroly prováděné podle kontrolního řádu, ale úkonem přecházejícím kontrole ve smyslu ustanovení § 3 kontrolního řádu (shodně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 3 Af 78/2016- 65). Z podstaty kontrolní jízdy vyplývá, že musí být činěna

tajně, aniž by kontrolovaný řidič měl vědomí o tom, že probíhá. Jen tak lze dospět k relevantním zjištěním, tedy zda řidič taxislužby dodržuje či nedodržuje právní předpisy o cenách. Kontrola tudíž byla zahájena až po ukončení kontrolní jízdy, došlo k tomu ve chvíli, kdy byl žalobce zastaven strážníky Městské policie hl. m. Prahy doprovázenými osobou pověřenou ke kontrole.

42. Při zahájení kontroly bylo žalobci přímo kontrolující osobou předloženo pověření ke kontrole. V této souvislosti pak soud odkazuje na dřívější judikaturu k předchozímu zákonu o státní kontrole, které dovodila možnost provádění kontrolních úkonů na počátku kontroly bez vědomí kontrolovaného subjektu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 2 As 71/2005-134, ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004-51, a ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005-51). Z výše uvedeného je s ohledem na předmět kontroly patrné, že kontrolovaná osoba mohla být o provedené kontrole informována až v momentu, kdy již byl zjištěn skutkový stav věci tak, aby nemohl být zmařen účel kontroly. To se také v daném případě stalo. Z toho pak lze dovodit, že žalobce neměl právo být účasten sepisování oznámení o přepravě, což ovšem neznamená, že nemohl cestujícími zaznamenané skutečnosti v řízení rozporovat (např. podáním námitek proti kontrolnímu protokolu, pokládáním otázek při výslechu cestujících). K porušení předpisů upravujících postup kontrolních pracovníků při kontrole v tomto případě nedošlo.
43. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že z jeho strany nebylo jízdné požadováno, neboť vzhledem k nízkému jízdnému se domníval, že taxametr nefunguje správně. Nemohlo se tedy jednat o naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Žalobce uvedl, že nebylo relevantně prokázáno, že by na taxamtru byla částka 680,- Kč, jak uvedli svědci. Správní orgány přehlédly skutečnost, že při kontrole byla vytištěna stvrzenka č. 07555 na částku 82 Kč.
44. Pokud jde o závady taxamtru, těmi se správní orgán I. stupně zabýval podrobně na stránkách 8 až 9 svého rozhodnutí, kde uvedl, že není zcela jasné, jak je možné, že na displeji taxamtru při dojetí do cílového místa svítila částka 680,- Kč, a to přesto, že po ujetí cca 500 metrů byl dopravce zastaven hlídkou Městské policie hl. m. Praha, dopravce vytiskl záznam o přepravě na výslednou částku za přepravu v hodnotě 82 Kč, a dále, že skutečná délka trasy, která činila 5 km, na záznamu o přepravě č. 07555 činila, dle naměřených hodnot taxametrem, pouze 1,4 km, a to přesto, že doba konání jízdy činila 11 minut. Žádná technická závada, tj. ani chybné načítání impulsů nemůže zapříčinit tuto anomálii, jak uvedl dále správní orgán I. stupně. Během krátkého intervalu (14. 7. 2016 a 15. 8. 2016) byly provedeny dvě opravy kabeláže – závada impulsu taxamtru. Správní orgán I. stupně uvedl, že bylo na žalobci, aby důkazně doložil např. expertní posudek od výrobce taxamtrů, že se tak stalo výhradně na základě technických problémů taxamtru. V žádném případě k takové anomálii nemůže dojít u zobrazované ceny za přepravu, tj. aby v rámci načítání chybných impulsů (v daném případě menšího počtu impulsů) se na displeji taxamtru objevila částka 680,- Kč a na záznamu o přepravě částka 82 Kč.
45. V § 1 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stanovena legislativní zkratka „zboží“, která zjevně zahrnuje i prodej služeb. Dále správní orgán I. stupně užil ve skutkové větě výroku svého rozhodnutí slovní obrat „nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby“. Jednání naplňující skutkovou podstatu stanovenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách spočívá v tom, že pachatel správního deliktu (nyní přestupku) „nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou

podle § 5 odst. 1“. V tomto případě je možné, jak vyplývá ze shromážděných důkazů a odůvodnění správních rozhodnutí žalobcovo jednání (objektivní stránku) subsumovat pod výraz „požaduje“. Jak bylo uvedeno výše, bylo prokázáno, že žalobce po cestujících požadoval částku 680,- Kč. K relevanci stvrzenky z taxametrů z hlediska řízení o porušení cenových předpisů se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřuje v tom směru, že tento doklad je irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí jednoznačně plyne, že řidič požadoval za přepravu jinou částku, než je ve stvrzence uvedena (viz např. odkazovaný rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, či rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33). Je totiž naprosto logické, že v takovém případě se relevantní skutkové okolnosti omezují toliko na řidičem skutečně požadovanou cenu za poskytnutí taxislužby. Ať už tedy taxametr žalobce měl či neměl závalu, podstatné je, že podle svědeckých výpovědí žalobce vyžadoval po cestujících zaplatit za jízdu 680,- Kč.

46. V *pátém žalobním bodu* žalobce uvedl, že za situace, kdy probíhala kontrolní jízda se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, měli tito zaměstnanci podle § 28 kontrolního řádu používat jako osoby přizvané úřední jazyk, tedy češtinu nebo slovenštinu. Žalobce uvedl, že při kontrolní přepravě prováděné v rámci výkonu státního odborného dozoru v taxislužbě lze používat cizí jazyk podle § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. 10. 2017.
47. K této námitce soud považuje za vhodné opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 104/2005-81, který se vyjadřoval k právní úpravě zákona č. 111/1994 Sb. ještě před žalobcem zmiňovanou novelou tohoto zákona, kterou bylo do tohoto zákona vloženo ustanovení § 34 odst. 7 a výslovně zakotveno oprávnění užívat při kontrole cizí jazyk. K použití cizího jazyka cestujícími soud shledává legitimní důvod; je tak činěno proto, neboť k předražení maximálních cen osobní taxislužby dochází ve velké míře vůči cizincům. Soud zdůrazňuje, že jízda figurantů nebyla kontrolním úkonem, ale úkonem předcházejícím kontrole podle ustanovení § 3 kontrolního řádu. Až na základě jejího vyhodnocení správní orgán rozhodne, zda kontrolu zahájí. I při tomto úkonu je nutno zohlednit povahu a efektivitu konkrétní kontroly, aby bylo dosaženo jejího cíle, který není prioritně represivní, ale plní i funkci dohledu nad dodržováním stanovených pravidel. V tomto případě se tato funkce kontroly promítla i v její formě, která obsahla použití cizího jazyka, což není v rozporu s kontrolním řádem. Pokud jde o porozumění cizímu jazyku žalobcem, je zřejmé, že žalobce vyrozuměl, kam chtějí figuranti přepravit; dorozumívání v angličtině nemohlo mít žádný vliv na cenu, která se zobrazovala na taxametrů a byla na konci přepravy žalobcem požadována. V tomto směru tedy soud neshledal provedenou kontrolu nezákonnou.
48. V *šestém žalobním bodu* žalobce namítl, že písemnosti vedené pod č. j. MHMP 768176/2016 ze dne 3. 5. 2016 a č. j. MHMP 963391/2016 ze dne 31. 5. 2016 nebyly podepsány Ing. J. H., ředitelem odboru dopravních agend MHMP.
49. K této námitce soud uvádí, že po přezkoumání správního spisu, se tyto listiny ve správním spise vůbec nenacházejí. Jedinou listinou ze dne 3. 5. 2016, která byla však vedena pod sp. zn. S-MHMP 283031/2016 ODA TAX, č. j. MHMP 768176/2016, je vypořádání námitek žalobce k protokolu o kontrole ze dne 25. 2. 2016 (Dodatku č. 1). Tato listina je podepsána Ing. J. H., ředitelem odboru dopravních agend MHMP. Ve správním spise se nenachází žádná listina ze dne 31. 5. 2016 pod č. j. MHMP 963391/2016. Ve správním spise se nachází s nejbližší datací pouze listina ze dne 30. 5. 2016, sp. zn. S-MHMP 283031/2016 ODA TAX, č. j. MHMP 956597/2016. Pokud některá z listin ve správním spise je podepsána

jinou osobou, než ředitelem odboru dopravních agend MHMP, jedná se například o Protokol o kontrole a jeho dodatky, je tomu tak proto, že podepisování těchto listin spadá do kompetence konkrétní osoby v odboru dopravních agend MHMP.

50. V *sedmém žalobním bodu* žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 správního řádu, především neobsahoval žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a důkaz o tom, zda byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, přesný popis trasy, po které měla být jízda uskutečněna.
51. K této námitce soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ V daném případě byl skutek popsán nezaměnitelně s jiným, tak, že z něj vyplývá naplnění všech znaků skutkové podstaty, tedy zejména datum jízdy, trasa, vozidlo taxislužby, včetně dostatečného popisu závadného jednání žalobce. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu vyžaduje, aby ve výrokové části bylo uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Označení cestujících (tedy svědků, resp. poškozených) a jejich poměr ke správnímu orgánu nejsou rozhodné okolnosti; pro popsání objektivní stránky deliktu z povahy věci není relevantní, komu byla poskytnuta přeprava. Předmětné delikty nespočívají v poškození konkrétních cestujících, nýbrž v ohrožení zájmů společnosti na ochraně cestujících před předražováním jízdného a plnění daňových povinností. K trase přepravy pak soud uvádí, že ve výroku je specifikováno výchozí a cílové místo přepravy, jakož i její délka. Dle názoru soudu takový popis skutku dostatečně vyhovuje požadavku na nezaměnitelnost popisu skutku s jiným. Nadto žalobce ani v průběhu správního řízení nerozporoval, že by v uvedený den a čas, na uvedené trase a s uvedeným vozidlem provedl více přeprav; tato žalobní námitka je tak čistě hypotetická. Soud je proto toho názoru, že prvostupňový správní orgán popsal skutek žalobce dostatečně pregnantně a nezaměnitelně.
52. V *osmém žalobním bodu* žalobce namítl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním uložené pokuty 65 000 Kč.
53. Soud k této námitce podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda správní uvážení má oporu v obsahu správního spisu a zda nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního

uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).

54. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru vyplývá, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.
55. Soud dále podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016- 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.
56. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008- 133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „*Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“
57. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce přesvědčen, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů je pro něj výše uložené pokuty likvidační, a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení ani před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího

řízení neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že nepřihlédly k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133, vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.

58. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla maximální cena překročena. Správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí na straně 10, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto především k rozsahu potencionálního poškození cestujících, tj. k částce, o kterou by byla stanovená maximální cena překročena, pokud by řidič jím požadovanou částku 680 Kč po ukončení přepravy převzal (neoprávněně získaný majetkový prospěch by v takovém případě byl vyčíslen na částku 488 Kč). Správní orgán vzal při stanovení výše pokuty v úvahu skutečnost, že by se v daném případě jednalo o velmi značené cca 200 % navýšení přípustné maximální ceny. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením správního orgánu I. stupně a v napadeném rozhodnutí na stranách 7 a 8 nadto uvedl, že předmětné řízení a výši uložené pokuty posoudil i podle § 112 odst. 1 a 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a konstatoval, že výši pokuty ani věc samotnou není nutno nově posoudit podle právních norem účinných od 1. 7. 2017, protože tato právní úprava není pro žalobce příznivější. Žalobci jako podnikající fyzické osobě byla uložena sankce, protože se dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017, a to pokuta podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017. Podle zákona o cenách ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017 by bylo možno hodnotit jednání žalobce jako přestupek podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, jehož znění je naprosto shodné s dříve platnou a účinnou právní úpravou. Výše pokuty, kterou lze podle nové úpravy, účinné od 1. 7. 2017 uložit za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, tj. podle § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona, se neliší od výše pokuty podle právní úpravy platné a účinné do 30. 6. 2017. Stejná zůstala i lhůta k zaplacení této pokuty.
59. Soud považuje hodnocení závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a důsledků na pověst této služby na území hl. m. Prahy ve vztahu k výši pokuty za odpovídající zjištěným skutečnostem. Správní orgán částku uložené pokuty ve výši 65 000 Kč srovnával s průměrným měsíčním příjmem řidiče taxislužby a dále z hlediska závažnosti daného typu deliktu s tím, aby tato sankce měla jak preventivní, tak i represivní účel.
60. Na úplný závěr žaloby pak žalobce navrhoval, aby soud využil svého moderačního práva podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. a od uložené pokuty upustil, popř. ji snížil. S ohledem na to, že výše shledal soud uloženou pokutu za přiměřenou, tak není splněna základní podmínka pro využití moderačního práva soudů, neboť uložená sankce musí být dle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. "zjevně nepřiměřená".
61. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. 5. 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu